

A Fényesség Birodalma

Mesém egy messzi-messzi birodalomban játszódik, ahol az égben, mint megannyi harmatcsepp, óriás hagymakupolák¹ fénylenek. Arany és ezüst színekben pompáznak, de van köztük zöld is, lila csíkokkal, kék színűek sárga csillagokkal és olyanok is, melyeket virágok és piros pöttyök díszítenek. Némelyik, mint a gyertya lángja lobog az éjszaka sötétjében, és az embereket bátorságra buzdítja, amelyik pedig sisak alakú, az arra emlékezteti a halandót, hogy létezik gonoszság is a világban, bizony, a Fényesség Birodalma a Sötétség Birodalmával határos. Óvakodj a gonosztól! – figyelmeztet bennünket a kupola. A végeláthatatlanul magas templomok olyan színesek, mint az édes, ízes nyalókák, vagy vattacukrok, pillecukrok. Az embereket örömmel tölti el a látványa, ha arra járnak. Megállnak az idős bölcsek és gyermekek, anyukák és apukák s csodálattal nézik, ahogy a kupolák tetején a keresztek megérintik a felhőket. S a tiszta szívűek bizony tudják, hogy a földi valónkban lakó és az égben utazó lelkek, melyek ebből a világból már eltávoztak, ott fenn, a kupolák arany fényében megcsillanó keresztek tetejére hunyorítva egy pillanatra összeérnek.

Ebben az országban a nappalok mindig fényben úsznak, hiszen a csillogó, színes hagymakupolák, melyek az óriási templomok tetejére ereszkedtek az égből, visszaverik a sugarakat és az arany, ezüst tükröződésében égi kapuként szivárványok nyílnak. Ez a birodalom a Fényesség Birodalma, melyben a királyt Cárnak hívják,

¹ az orosz és bizánci építészetben a templomok hagymára hasonlító, alul kidomborodó, felül sisak alakú tornyai

A Cár Atyuska mindennél jobban szerette családját és a népét. Jó király volt, vigyázott a rendre, a békére, s nem vetett ki sok adót. Nem véletlenül hívták így: Cár Atyuska. Atyuskájuknak becézgették, mert bízhattak igazságosságában és jóságában. A Cárnak három fiúgyermeke volt. Iván Cárévics mellett, Vaszilij Cárévics és Fjodor Cárévics, akikre a legkisebb fiú már csak halványan emlékezett. Amikor édesanyjukkal a szörnyűség történt, testvéreinek már serkent a szakállá.

Egy nap kardot, íjat vettek magukhoz és titokban, megtört apjuk ellenkezésének dacára, aki nem akarta őket is elveszíteni, útra keltek. Bizton hitték, hogy megtalálják és kiszabadítják Anyuskájukat Koscej várából, s mikor együtt hazatérnek majd, a palotában és a Birodalomban újra beköszönt a boldogság. Telt-múlt az idő, de a testvérek nem érkeztek haza. Bár a Cár sosem mondta ki, sosem beszéltek róla a hosszú évek alatt, de mindenki tudta szíve mélyén, hogy elvesztek a Sötétség Birodalomában. Már csak a legkisebb fiú maradt életben. A felcseperedett Iván sokszor kérlete Atyuskáját, hadd menjen ő is a testvérei után, hogy hazahozza őket. De a Cár nem akarta elengedni, féltette, félt, hogy odaveszik egyetlen megmaradt árva gyermeke is, aki még egészen kicsi volt, mikor a fekete lovas kopogása megrezegtette a palota ablakait és a lélegzetüket. Visszatérő rémálmaiban újra és újra látta, átélte, ahogy a borzalmas csontember elrabolta szeretett édesanyját és eltűnt vele a szénfekete éjben. Sosem látta többet, sosem lelt békére azóta. De örökre szívébe zárta azt a pillanatot, mikor Anyuskája utolsó könnyei végiggurultak forró arcán, mint esőcseppek a templom fénylő kupoláján.

Iván Cárévics maradt a roskataggá vált, magányos Cár egyetlen boldogsága, aki soha nem mosolygott többé a szörnyű éjszaka után, és elfojtott haragját szótlán búskomorság váltotta, annyi szomorúsággal tele, mint amennyi víz a palota zöldellő kertjében álló, feneketlen kút mélyéről fakadt. Kaftánjával³ eltakarta magát, ha fia játékra hívta. Máskor meg a szélről is óvta Iván Cárévicsét, jobban vigyázott rá, mint a szeme fényére, a palota ablakait berácsoltatta, és minden lépését állandóan őrszemmel figyeltette. Onnantól kezdve úgy érezte magát a fia saját otthonában, mint egy rab, s csak az adott vigaszt számára, hogy hallgathatta a madarak csodálatos énekét a palota kertjében álló dús aranyalmafa alatt.

³ orosz hosszú felsőkabát, a gazdagabbak mintás damaszt, vagy arany szövetből varratták

Az aranyalmafa

Ez az aranyalmafa az idők kezdete óta ott állt ezen a földön. Senki sem tudta, ki ültette el, talán maga a Jóisten szórta el a magot, mikor vidám kedvében volt. Még palota sem, város sem állt itt. Amikor az első ember erre a tájra vetődött, és meglátta ezt a különleges és értékes fát, letelepedett alá és elhatározta, hogy itt neveli fel fiait. Az aranyalmafa messze földről vonzotta ide a látogatókat. Hajnalban, amikor rásütött a nap első sugara, aranyalmái sárga színbe öltöztették a fa lombozatát. Naplementekor bíbor színben pompázott és az alkonyati szélfuvallat megpendítette leveleit, s úgy csilingeltek az ágakon az almák, mintha kis harangok lennének. Az éjszaka sötétjében pedig megcsillantak, mint színes üveggömbök karácsonykor, melyekkel manapság feldíszítik a fenyőfákat. Egy idő után annyi ember gyűlt össze a fa körül, hogy elhatározták, várost építenek köré, melyet aztán benépesítettek gyermekeik, akiknek gyermekeik születtek és azoknak is születtek gyermekeik, ahogy azt a világ rendje megköveteli. Mikor már családok sokasága élt ezen a tájon, szükségük lett egy vezetőre, aki rendben tartja a dolgokat. Megválasztották hát az első Cártt. Az ő feladata lett őrizni az aranyalmafát. Ezért hát egy palotát építtetett köré, s annak kertjében jártak csodájára más országok követei, királyai, messze földön híres emberek. Különleges termését senki nem merte megkóstolni, de a Cár nem volt irigy természetű, szívesen adott belőle. Akik vittek az aranyalmákból, mesélték, hogy azok sosem fonnyadtak el. Aki kapott belőle, meggazdagodott és földjein bő termésre számíthatott. De nemcsak a fa miatt jártak ide az emberek, hanem a Tűzmadár miatt is. Az aranyalmák csengése-bongása annak idején sokféle madarat vonzott a fához, de leginkább a Tűzmadár szerette az aranyalmák semmihez sem hasonlítható ízét és gyakran repült oda, hogy csipegessen belőle.